

Aflevering 37:

Die gelukkige klas: herinneringen aan de MMS

Een mailbericht in september 2021. Een oud-leerling van MMS Regina Mundi had gelezen dat er iemand bezig was met de geschiedenis van deze school (en haar rechtsopvolger natuurlijk). Uit de correspondentie die toen volgde het volgende citaat: “ik wil best graag wat persoonlijke verhalen vertellen over mijn 5-jarige tijd op de MMS, die mij zijn bijgebleven, over “Die gelukkige klas”. Maar er is zo veel keuze, de namen van de leraren, hun eigenaardigheden, de pubertijd, het zangkoortje van Wim Jansen, Hr. Hes, de conciërge, mijn prijs van de Franse ambassade bij het eindexamen. Ik weet het niet zo goed, waar ik mag beginnen.”

Dergelijke woorden maken je natuurlijk nieuwsgierig. Met name door het gebruik van de benaming “die gelukkige klas” (naar het boek van Theo Thijssen) was het voor mij duidelijk: hier moest ik contact mee opnemen. En binnen enkele dagen zat ik in Heeswijk-Dinther aan de keukentafel. Met Tineke van den Hoogen. Vroeger, op school, heette zij nog Tinie. Een levendige en snel pratende dame die, naarmate het gesprek vorderde, blosjes op de wangen kreeg. Het was alsof zij de tijd van de MMS herbeleefde. Tineke groeide op aan de Kromstraat in Oss. Daar had vader een bakkerij en moeder bestierde een kruidenierszaak. Thuis werd veel aandacht geschonken aan goede omgangsvormen. Vooral van moeder en de normen en waarden die zij uitdroeg, heeft Tineke veel meegekregen.

Het begin

In september 1956 begon Tineke haar carrière aan de Middelbare Meisjesschool Regina

Mundi. Het gebouw aan de Vianenstraat was een jaar eerder geopend. Met ongeveer 66 leerlingen, verdeeld over drie klassen, begon het schooljaar. Opmerkelijk: het grote aantal

uitvallers. Zeker aan het einde van het eerste jaar verlieten veel meisjes de school. Omdat zij het niveau van de MMS niet konden geven van het verloop: in 1961, na 5 jaren MMS, kreeg Tineke haar diploma uitgereikt. Damen met 16 medeleerlingen. En van deze 16 waren er diverse leerlingen later ingestroomd. Dus van de eerstejaars in 1956 hebben slechts weinigen de eindstreep gehaald.

De MMS

De MMS was volgens Tineke een school met veel aandacht voor cultuur. Latijn en geschiedenis bijvoorbeeld. Het was een opleiding en school voor de gegoeden. Die hun dochters een goede en degelijke opleiding wilden laten volgen. Veel (hoofd-)onderwijzers stuurden hun dochter naar de MMS. Volgens de naam van de school werden zij dan de

Koninginnen van de Aarde van de stad Oss. De meisjes die de opleiding hadden afgerond kenden hun talen. Én waren klaargestoomd om een goed huwelijk te sluiten. Naast de HBS voor jongens was dit de Hogere Burgeressen School. Niet ieder meisje kwam automatisch terecht op deze school : het was in verhouding een dure school in die tijd, veel schoolboeken moesten worden besteld bij de boekhandel, gymkleding en ook meer schoolgeld , anders dan de Mulo bijvoorbeeld. En min of meer speelde er vroeger toch nog een standenverschil.

Sport en vorming

Tineke kan zich in 2021 nog verbazen over de mogelijkheden die de school bood aan de leerlingen. Neem bijvoorbeeld de gymnastiek op school. Alle materialen waren aanwezig. Voor de meest uiteenlopende sporten. En de meisjes konden op deze wijze kennismaken met voor hen onbekende of minder bekende sporten. Voor atletiek

bijvoorbeeld waren er sullen voor speerwerpen en kogelstoten. Daarnaast werd er aan honkbal gedaan. Niet te vergeten natuurlijk de hockeysport.

Ook de volleybalsport werd beoefend. Tafeltennis werd er gespeeld in de pauze. En vóór school werd er zelfs zwemles aangeboden.

Ook in de jaren 50 overigens volgens Tineke: "Douchen na de gymles deed bijna niemand."

Wat betreft "vorming" kwamen de leerlingen van de MMS goed aan hun trekken. Zo gaf muziekleraar Wim Jansen in de middagpauze zijn lunch op voor het begeleiden van "het koortje". Daar zongen de sopranen en alten dan werk van Wolfgang

Amadeus Mozart. Of andere klassieke werken zoals Im Weissen Rössl. Er werd zelfs met de jongens van het Titus Brandsma Lyceum vierstemmig gezongen. Daarnaast was er een debatingclub en een toneelclub. Ook werd er samen gesport na schooltijd (badminton) en geknutseld (handenarbeid).

Vorbereiding op de toekomst?

Elk jaar gingen de vierdeklassers op retraite. Tineke ging met medeleerlingen (de protestanten uitgezonderd) naar Uden om in het klooster van de zusters Birgitiessen klaargestoomd te worden voor het verdere leven. Er zou onder andere seksuele voorlichting worden gegeven. Maar veel verder dan via omwegen een soort geestelijke seksuele voorlichting te geven kwamen ze in Uden niet.

Verkering? Liep er een jongen tijdens lestijd langs de school? Dan werd hij persoonlijk door de directeur van het terrein verwijderd. Om te voorkomen dat het zover kwam werden sommige (verdachte) meisjes extra in de gaten gehouden. Alleen in het werden uitgenodigd.

Orde was een belangrijk thema. Zo stond conrector Gerrit Versteylen iedere morgen en elke middag boven aan de balustrade in de hal. Met een stem, die door het hele gebouw schalde, werden de laatkomers de klas ingejaagd. Pas wanneer deze taak was vervuld kon hij aan zijn eigen lessen beginnen. En zo sprak leraar Frans, de heer Mineur, de leerlingen aan met "u". Voor de meisjes van de MMS was het een veilige leef- en werkomgeving.

Sinterklaas als feest

Sinterklaas en zijn harem. Een gewaagde act tijdens het Sinterklaasfeest op de MMS Regina Mundi. Op de grond: Versteylen na een partij touwtrekken.

Elk jaar was de viering van het Sinterklaasfeest een bijzondere happening. In 1956, haar eerste schooljaar, kwam Sinterklaas veel te laat aan. Met een grap vanuit de actualiteit werd dat verklaard: De Sint kon niet door het Suezkanaal (een verwijzing naar de Sues-crisis van elke maanden daarvoor). Een jaar later werd hij binnengebracht op een brancard. De Sint had een ongeluk gehad en kon zelf niet meer lopen. Ook was het de bedoeling dat er een “act” werd opgevoerd tijdens het Sinterklaasfeest. Daarbij werd een fysieke uitdaging niet geschuwd, zoals bovenstaande foto illustreert.

De MMS was een school voor kinderen (meisjes) uit de gegoede milieus. Alleen meisjes die goed konden leren werden toegelaten. De selectie (zie hiervoor) was streng en velen haalden de eindstreep niet. Maar ook toen was de kunst voor ouders aanwezig om hun dochter zo hoog mogelijk in niveau op een school te krijgen. De school was ook minder toegankelijk voor

bepaalde groepen omdat de kosten nogal hoog waren. Schoolboeken, gymkleding, schoolgeld en kosten voor het jaarlijkse uitstapje wierpen een financiële drempel op. Reisjes naar Amsterdam (het Rijksmuseum) en een bezoek aan de musical *Porky en Bess* in Nijmegen illustreren dit.

Eindexamen en diplomering

Uiteindelijk doet Tineke in 1961 eindexamen. En slaagde met mooie cijfers. Voor het vak Frans behaalde zij zelfs het hoogste cijfer van de groep. Daarvoor kreeg ze, namens de Franse ambassade, een boek uitgereikt (*La vie de Saint Vincent de Paul*). Maar de overhandiging vond plaats in de coulissen en zeker niet in het openbaar. Het diploma werd uitgereikt in het handwerklokaal, aan 17 meisjes. Na de diploma-uitreiking werden de geslaagden op een vrachtwagen (met daarop krukjes om op te zitten) naar huis gebracht.

Zo kwam een einde aan vijf bijzondere jaren op MMS Regina Mundi. Voor Tineke reden genoeg om zelfs in 2021 nog te spreken over “die gelukkige klas.”

